

Λόγος περίεργος πολλῶν Σμετέλου τοῦ μουστακαλῆ.

Ἦ φοιτῆται τῆς Νομικῆς καὶ νέοι τῶν Ἑλλήνων, πρὸς τι βαρεῖα φέρετε τὴν γλῶσσαν τῶν Λατίνων; πρὸς τι δὲ ταῦτην, ἄφρονες, ἀφρόνας καταράσθε καὶ νόστραμ πατρίεντοιαμ ποσοῦτον καταχρόσθε;

Τοιαυτὰ τοῖνον πρὸς ὑμᾶς προέλογω, φοιτῆται, οὐδ' ἂν σοφὸν ἐπακρίδωσ γενώσθε ποτέ, οὐδὲ βλαστῆτε μίαν θρῖξ ἐπι στανθρας μοῦρης ἀν μη σποιδάσθ' ἐμυθιδῶς τὸ μ π ο ὕ ρ ι ς καὶ τὸ μ ο ὕ ρ ι ς.

Ἦν δὲ καὶ τὸ Γερουδιὸν ἀφῆτε τῶν Λατίνων ἔρην; ὑμᾶς γερούδια τὸ σφῆτος τῶν ἐρώτων, ἦν δὲ ποιητῆ' ἐκποδῶν καὶ τὸ σοφὸν Σουπίνων καὶ δοῦπαν οὐκ ἂν φάγοιτε μετ' ἐμυθῶν καρῶτων.

Ταῦτα κἀγὼ μεμῆθηκα ἐξ ἀπαλῶν οὐνῶν καὶ τῆ συνάρεσι ἀελίδς καὶ γλώσσης πανοῦλουπυ ἐπὶ χρωτὸς πῆδασκοντος καὶ παρεῖδον ἀτρίχων ἐξυ κινάθρα θαψιλῆς καθὼς ἡ τοῦ Μενίππου.

Εἰ δέ τις ἐμ ἀγκίπαστος κόντρα τα βούλαμ ἔχει κατὰ τὸ δὴ λεγόμενον κακὴ δουλειὰ τοῦ τρέχει, μαβέτω δὲ Λατινιστὴν ἐν ἀπογνώσει νοῦ τὰς Νεσφὰς τοῦ Καίσαρος Ἰουστινιανουῦ.

Λόγος τοῦ κοντοκίθρου κ' Ἐβραίου τῆς Πανθιῆς, σοῦ τοῦ καμμένουσ φοιτητῆς τοῦς ἡγῆ ριμειδῆ.

Ναι νὸν οἷς ἐδαράναμεν μετ' ἡν Λατινικῆν, ἀλλ' ὅμως σκέτις γίνεταί σοφῆ ὅττην Πρωτανειαν ἀμῶσως νὰ προσδῶμεν καὶ τὴν Ἑβραϊκῆν τῶν νόμων τῶν Μωσαϊκῶν νὰ κάμετ' ἐρμηνειαν.

Διὰ νὰ γίνης τέλειος καθ' ὅλα Νομικός εἰς τοῦτο σφόδρα συντελεῖ κ' ἡ τῶν Ἑβραίων γλῶσσα, ἐν τούτοις εἰς τὸ σπῆτι μου πηγαῖω βασιτικός γκατὶ σωστὰ κλωσοπούλα δὲν μουθγαλε μὴ κλωσσο. Κανεῖς δὲν πρέπει φοιτητῆς ἐν ὀπ πακτοῖς νὰ παῖξῃ... ἐγὼ τῆς ἐβλα ἐπτά κ' ἐκένιν μουθγὰλ' ἐξῆ.

Ἄ ὅστὸ διαδόλω γιὰ κλωσσο...
ἦτος δὲ σὲ κἀνὼ γροσά.

Λόγος τοῦ Καλλιπρονῆ, σοῦ τῆ ἀμλιχῆς κερῆ

Μὴ τὸν καιρὸν σὰς χάνετε μετὰς διαδιδάσεις, ὅστους φοιτητῆς τῆς Νομικῆς τοιοῦτον εἰ δὲν πρέπει, καὶ ὅττην ἐκράθῃσιν μίαν περισπουδᾶστος γλώσσης κ' ὁ τῆς Παιδείας Ἰγούργος ἐγγλῶττος ἰός προτρίπει.

Ἄν δὲ σπανίως ὀμιλᾷ σὰν εὖρα εὐκαίριαν κ' αὐτὴν ἀκόμη, φοιτῆται, τὴν γλῶσσαν τὴν πατρίαν, ἂν ὅστὸ λαλεῖν λακωνικῶς δὲν ἔχω κ' ἄλλον ταῖρι, ἀλλ' ὅμως ὅστὰ Λατινικὰ θὴ μ' εὐρετε ξεθῆτερι, καὶ μάβετ' τὰ γράγορα ὅσθ' ἐν παρακαλῶ Λατινιστὴ τοῦλάχιστον μαζὶ σὰς νὰ μιλῶ.

Φασουλῆς καὶ Περικλέτου, ὁ καθέναν νέτος σκέτος.

Φ. — Ἦλθὲ λοιπὸν ὁ Βασιλεὺς ὅστὸ κράτος, μαχλιβάνη, κ' ἀπὸ τοῦ Ἀστυφίλακος μὴ τὰ καινούρια κρᾶν καὶ μάγει εἰ, Πρωτοπυργί, ἀνίκαρξαι μετ' ἰσόμεν καὶ θαυμαστὰ τὰ κρᾶν του γιὰ τοῦσ φρουροῦς τῶν νόμων, καὶ τοσοῦ τοῦσ ὁ συμβῶς ἱρᾶν πῶς; τ' ἄρσιαι ποῦ λέει πῶς Ἰήθησι κ' ἰκίνοις νὰ φορίσῃ, κ' ἀφοῦ τὴν μεταρρυθμίσει αὐτὴν ἱχικροκρῶσσε ὠμίλησε καὶ ὅττη, Ἀρχαί, ποῦ τῆς κντῆς καὶ φρίττις, ἔπειτὰ δὲ τὸν Ἀθημαρχον τοῦ Πειραιῶς ἐρώτησε ἂν ὄκτος εἰς τὸν Πειραιᾶ ὑπάρχη διερετίτις, κ' ἰκίνοις τοῖσι, Περικλῆ, πῶς εἶναι πρὸ κειροῦ κ' ἔπειτὰ πῶν ἐρώτησι γιὰ τὸν ὄρρον τοῦ Ροῦ, κ' ἡ γλῶσσο του ἡμπερῆυτῆς μ' αὐτὰ τὰ τρία ρὸ κ' ἔπειτὰ κ' ἄλλας ἔκαμε τοιαύτας ἐρωτήσεις, ὁ δὲ Περικλέουτῃς ἔπειτὰ μὴ μούτρο σοκρὸ τοῦ Πρωτοπυργί τῶν Γερμανῶν ἰγούρι' ἰκηγητίς πῶς ἡ γνωστὴ πραιτρίτις συνίθη τοῦ Καπρίθου κ' ἂν εἰς τὰς τύχας ἰσῶσθ' τῆς Γερμανίας μόνης, κ' ὁ Γερμανὸς ὁ Πρωτοπυργί εἰς τὸν Σωτήρα σκέυει καὶ τ' ἄκουμ, τοῦσι πικνά, γκατὶ δὲν μὰς πληροῖσι; κ' ἰκίνοις ὅττη ἐρώτησι ἰκίνοις τὴν γλοῖαν ἔκαμε πῶς; δὲν ἄκουσε κ' ἄλλᾶζει ὀμιλιαν.

Π. — Κ' ἔπειτὰ...
Φ. — Κάποιος ἀγνωστος πουργί ἀγνωστος κλέβει, κ' ἔπειτὰ ἡκρολόγηκα κ' ἰσυναχῶν ἡ μῆτις μου, κ' ἔπειτὰ ἔττην καρῶτα του ὁ Βασιλεὺς ἀνίθη κ' ἔπηγε ὅστὸ Παλάτι του κ' ἐγὼ ἔπηγα σπῆτι μου.
Π. — Κ' ἔπειτὰ...
Φ. — Ξυλοφόρῃσι τὴν ράχην μου δεινάς.
Π. — Κ' ἔπειτὰ...
Φ. — Μένω τῆς Ἀλλῆς θεράπων ταπεινός.

Μία θεσπεσίης σοῦ εἰς κἀνὴν ν' ἀμαρῆς

Αὐτὸ τοῦ Σίδνευ Νολλ τοῦ θαυμαστοῦ Καπῆστρου, ποῦ τόσον ἱμυνηθῆ, ἰσῆγῆσι συνελπίσῃσι δεκαετίσι δέκατῃμα ἄρ' ἔβου συνισθῆ, καὶ πλοῦτες τὸ περικομῆσι ποικίλις κ' ἀπαρῆμῆσι κ' εἰς εὐκαλύτερον καλὸ τῆ διηθῆ κῆμῆς, τρυφαλίαν βελόνης,

παρ' ἀπὸ τοῦ Καπῆστρου ἔκινε νὰ κερῆσῃ καὶ νὰ μὴ ληθῆ τὸ πουργί καὶ κῆν ν' ἀπῶσθῃ κ' ὁ Ἐπιταβελίνος.

Διὸ συγχάρῃσι κ' ὁ Ρωμῶς τὸ ἔβου τὸ χῆμα ἔβει ἔσῃν ρίχῃν του ἀειδουκῆν, εἰς τὸν Κωσταντινῆ.

Κῆτι σοῦ ἰουδιφῆρος σοῦ Ρωμῶν μὰς τὸ κερῆ

Ἐτῆς Ρωμῆσις τοῦς πολλοῖσι ἱμυνηθῆ σπαικόμεν πῶς τοῦς κῆμῆσι ἰδίγια γὰ πῆτε δὲ γνωσόμεν ὡς μόνος ἀνεσποκρίτῃς ἔττην Ρωμανίαν ἔβου, ὅστὸ Βουκουρῆσιτι θελαθῆ κ' εἰς πῆσιν ἑλλῆν κῆμῆ, ἔπος δὲ θέλει τοῦ Ρωμῶν συνῆρητῆς νὰ γίνεταί σοῦ τοῦ κῆμῆσι ἰδίγια γὰ τοῦτο ν' ἀνευθῆνεται.